

НАРІЖНИЙ КАМІНЬ ДЛЯ ДОСЛІДЖЕННЯ ІСТОРІЇ ЛЬВІВСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Encyclopedia. Львівський національний університет імені Івана Франка: в 2 т. / Видавнича рада: І. О. Вакарчук (голова), М. В. Лозинський (заст. голови), Р. М. Шуст (заст. голови), В. М. Качмар (відп. секретар) та ін. Львів: ЛНУ імені Івана Франка, 2011. Т. I: А–К. 716 с. + 112 вкл.; Львів: ЛНУ імені Івана Франка, 2014. Т. II: Л–Я. 764 с. + 224 вкл.

11 жовтня 2011 р., у рамках святкування 350-річчя від заснування Львівського університету, відбулась презентація першого тому двотомного видання “Encyclopedia. Львівський національний університет імені Івана Франка” або ж “Енциклопедії Львівського університету” (ЕЛУ) (на 11 жовтня 2014 р. – до 230-річчя відновлення діяльності Львівського університету 1784 р., заплановано презентацію її другого тому). Не сумніваємося, що ця лаконічна аббревіатура – ЕЛУ, впишеться у ряд знакових аббревіатур таких енциклопедичних видань, як “Енциклопедія українознавства” (ЕУ), “Українська радянська енциклопедія” (УРЕ), “Українська літературна енциклопедія” (УЛЕ), які давно стали класичними в

українській енциклопедистиці. Саме у руслі класичних традицій українських енциклопедичних видань створювалася й “Енциклопедія Львівського університету”.

Варто наголосити, що до часу публікації ЕЛУ комплексне інформативно ґрунтовне видання з історії Львівського університету, яке б охоплювало усю історію навчального закладу, фактично було відсутнє. Перше видання з історії навчального закладу, яке претендує на комплексність інформації, – монографія польських учених Людвіка Фінкеля та Станіслава Стажинського¹ побачило світ 1894 р. (до цього року власне й доведено виклад фактажу в цій праці). Згодом з’явилися розвідки Віктора Гана² та Францішека Яворського³. Синтетичні праці

¹ *Finkel L.* Historia Uniwersytetu Lwowskiego / Ludwik Finkel, Stanisław Starzyński. Lwów, 1894. Cz. I: Do r. 1869. Napisał Ludwik Finkel; *Finkel L.* Historia Uniwersytetu Lwowskiego / Ludwik Finkel, Stanisław Starzyński. Lwów, 1894. Cz. II: 1869–1894. Napisał Stanisław Starzyński.

² Kronika Uniwersytetu Lwowskiego. Lwów, 1899. T. I; *Hahn W.* Kronika Uniwersytetu Lwowskiego / Wiktor Hahn. Lwów, 1912. T. II.

³ *Jaworski F.* Uniwersytet Lwowski. Wspomnienia jubileuszowe / Franciszek Jaworski. Lwów, 1912.

з історії Львівського університету, опубліковані в радянський період⁴, мали більше науково-популярний характер й були аж занадто узагальненими. Виняток становить ґрунтовна колективна монографія “Історія Львівського університету”, підготована у середині 1970-х років, яка, проте, так і залишилася неопублікованою (один з примірників її рукопису є у фондах Музею історії Львівського університету)⁵. Отже, поява видання, яке б якомога повніше висвітлювало історію Львівського університету, було справою честі для його колективу.

Історія Львівського національного університету імені Івана Франка – це невід’ємна частка освітньої, наукової та культурної спадщини не лише України, а також Австрії та Польщі. Кожну сторінку Енциклопедії Львівського університету – цього загальноуніверситетського літопису, подано через життєписи професорів нового часу, енциклопедистів епохи Просвітництва, учених-романтиків і позитивістів XIX століття, прихильників теорії відносності та постулатів квантової механіки, модернізму та постмодернізму новітнього часу. В академічній атмосфері лунають голоси не лише професорів і академіків, лауреатів усесвітньо відомих премій, а й молодих дослідників, які тільки недавно здобули перший науковий ступінь. На тлі інтелектуальних біографій особливо виразною стає швидкоплинність подій політичної історії та вічність ідеї Університету. Кафедри, наукові інститути, музеї, наукові напрями та школи, які впродовж століть формували академічне середовище Львівського університету, і сьогодні виразно віддзеркалюють його сутність, буття. Наука, культура, освіта, виховання, праця – те вічне, що творить Університет, пережило зміни політичних систем та ідеологій, знищення імперій і руйнування стереотипів. Це те, що у Львівському університеті впродовж трьох із половиною століть плекали його професори й успадковували їхні учні – творці інтелектуальних і культурних надбань українців, поляків, євреїв, німців, вірмен та інших народів⁶.

Цією лаконічною та водночас змістовно місткою передмовою розпочинається кожний з двох томів “Енциклопедії Львівського університету”, у якій в алфавітному порядку розміщено статті, присвячені усій історії навчального закладу – від часу його заснування у 1661 р. до сьогодення. Звичайно, у книзі присутні біографії далеко не всіх працівників університету (хоча у майбутньому саме до цього треба прагнути). Згідно з концепцією видання, до нього увійшли

⁴ Львівський державний університет імені Ів. Франка / Ред. Роман Волков. Львів, 1947; Лазаренко С. К. 300 років Львівського університету / С. К. Лазаренко. Львів, 1961; Львівський ордена Леніна державний університет ім. Івана Франка. [Текст Володимира Здоровеги]. Львів, 1967, 1973; Львівський ордена Леніна державний університет імені Івана Франка. [Текст Володимира Здоровеги та Тамари Старченко]. Львів, 1978; Львівський університет / За ред. В. П. Чугайова. Львів, 1986; Львівський ордена Леніна державний університет імені Івана Франка. Львів, 1990.

⁵ Історія Львівського університету (1976) // Фонди Музею історії Львівського національного університету імені Івана Франка.

⁶ Encyclopedia. Львівський національний університет імені Івана Франка: в 2 т. Т. I: А–К / Видавнича рада: І. О. Вакарчук (голова), М. В. Лозинський (заст. голови), Р. М. Шуст (заст. голови), В. М. Качмар (відп. секретар) та ін. Львів, 2011. С. 9.

біограми переважної більшості викладачів, які працювали у навчальному закладі впродовж 1661–1939 рр. (у т. зв. класичний період); натомість щодо радянського періоду та сучасності, було ухвалено подати біографії лише тих викладачів, які здобули кандидатський ступінь (винятки з цього правила допускалися тільки відповідно рішень учених рад факультетів). Також в ЕЛУ (за невеликими винятками) немає біографій відомих випускників університету, адже у майбутньому заплановано публікацію окремого тому енциклопедії, спеціально присвяченого видатним випускникам Львівського університету.

Перший том ЕЛУ (літери А–К; 716 с. + 112 с. кольорових вкладок) містить 2 562 статті, 1 914 ілюстрацій, карту (“Європейські університети Середньовіччя – раннього Нового часу”) та чотири таблиці; другий том (літери Л–Я; 764 с. + 224 с. кольорових вкладок) – 2 892 статті, 2 657 ілюстрацій, дві карти (присвячені розміщенню будівель університету у Львові та його підрозділів у західному регіоні України) та схему (відображає зміни у факультетській структурі навчального закладу впродовж другої половини XVII – початку XXI ст.). Таким чином, загалом у виданні є 5 454 статті, які можна поділити на такі блоки, як “Персоналії”, “Підрозділи” та “Різне” (наприклад, статті про різноманітні академічні товариства, про університетські посади (декан, ректор та ін.) тощо), та 4 571 ілюстрація (чорно-білі світлини портретного типу як складові статей та більш промовистий ілюстративний матеріал т. зв. кольорових вкладок). На початку першого тому ЕЛУ є (як вступ до видання) синтеза історії Львівського університету, кожний з п’яти розділів якої написаний дослідником відповідного періоду: Василем Кметем (“Львівський єзуїтський університет. 1661–1773”), Миколою Крикуном (“Львівський університет австрійського періоду. 1784–1918”), Ярославом Притулою та Романом Тарнавським (“Університет Яна Казимира у Львові. 1918–1939”), Степаном Макарчуком (“Львівський державний університет імені Івана Франка. 1939–1991”) та Володимиром Качмаром (“Львівський національний університет імені Івана Франка на зламі тисячоліть”). Отже, такий масштабний проект, як “Енциклопедія Львівського університету”, міг бути реалізований лише завдяки посиленій роботі його колективу й, звичайно, за досить значний часовий проміжок*.

Початком роботи над ЕЛУ доцільно вважати 17 квітня 2002 р. Саме цим числом датований наказ ректора Львівського університету Івана Вакарчука “Про організацію пошуку і систематизації матеріалів для підготовки до видання Енциклопедії Львівського університету” як наслідок ухвали Вченої ради університету та рішення його ректорату від 15 квітня 2002 р. Перше положення цього наказу передбачало створення робочої групи (складалася з координаційної та видавничої рад), яка б забезпечила розробку концепції видання, а також

* Про значення та концептуальний характер ЕЛУ докладніше див.: Качмар В. Перший крок назустріч ювілею / Володимир Качмар // Каменярь. 2003. Березень; Історичне обличчя Університету // Каменярь. 2011. Жовтень.

організацію процесу пошуку матеріалів для написання енциклопедичних статей. До цієї групи увійшли, зокрема, ректор Іван Вакарчук (голова), проректор Богдан Котур та декан історичного факультету Роман Шуст (заступники голови), доцент кафедри новітньої історії України Володимир Качмар (відповідальний секретар), проректори університету, декани його факультетів та завідувачі підрозділів (на яких покладался контроль над процесом створення ЕЛУ) та по одній особі (інколи – по декілька осіб) від факультетів і підрозділів, які мали безпосередньо координувати збір матеріалів та написання статей.

Серед таких безпосередньо відповідальних осіб у 2002 р. були Ірина Білінська (біологічний факультет), Іван Ровенчак (географічний факультет), Петро Білоніжка (геологічний факультет), Володимир Швець (економічний факультет), Степан Кость (факультет журналістики), Ярема Кравець (факультет іноземних мов), Степан Макачук та Олександр Целуйко (історичний факультет), Ярослав Притула (механіко-математичний факультет), Юрій Мороз (факультет міжнародних відносин), Олександра Гнатишин (факультет прикладної математики та інформатики), Олексій Миколайчук (фізичний факультет), Ярослав Гарасим (філологічний факультет), Андрій Пашук (філософський факультет), Євген Гладишевський (хімічний факультет), Анна Федущак-Паславська (юридичний факультет), Світлана Цюра (кафедра загальної та соціальної педагогіки) та Віра Франкович (кафедра фізичного виховання та спорту).

Упродовж десятирічної роботи над ЕЛУ (2002–2011) склад її робочої групи неодноразово змінювався. Зокрема, заступником її голови й фактично відповідальним за видання енциклопедії став проректор Мар'ян Лозинський. Щодо літературного редактора, то спершу ним була Ніна Бічуя, згодом літературне редагування видання здійснювали спільно Ніна Бічуя та Мирослава Мартиняк-Жовтанецька, а з 2008 р. – лише Мирослава Мартиняк-Жовтанецька; коректором ЕЛУ згодом призначили Христину Макович. Важливими були й зміни серед відповідальних від факультетів і підрозділів університету. Зокрема, координувати процес роботи над ЕЛУ від філологічного факультету став спершу Тарас Пастух, згодом – Руслан Марків; від філософського факультету – Людмила Рижак; від юридичного факультету – Ірина Сенюта, згодом – Ігор Бойко; від кафедри загальної та соціальної педагогіки – Теодор Лешак; від Наукової бібліотеки – Олександр Седляр. Після утворення у 2003 р. факультету електроніки відповідальним від нього став Олексій Миколайчук, а з утворенням у 2004 р. факультету культури і мистецтв – Володимир Труш. У 2003 р. до робочої групи “енциклопедистів” приєднався Володимир Гриновець, доцент кафедри терапевтичної стоматології, помічник проректора з науково-педагогічної роботи Львівського національного медичного університету імені Данила Галицького, який став відповідати за написання статей з історії медичного факультету Львівського університету (саме на його основі у 1939/1940 рр. було створено Львівський державний медичний інститут, згодом перетворений у

Львівський національний медичний університет імені Данила Галицького). Новим членом робочої групи стала також Галина Боднар (відповідала за статті з історії теологічного факультету). Дуже відчутною під час підготовки матеріалів про факультет міжнародних відносин була діяльність Світлани Пик, а про Ботанічний сад – Любові Борсукевич.

Надзвичайно велику роль у процесі створення ЕЛУ відігравав Музей історії Львівського національного університету імені Івана Франка. Упродовж 2002–2005 рр. редколегія ЕЛУ містилася саме у музеї (тоді він був у стані реконструкції та на стадії формування експозиції), а працівники цього підрозділу – директор Юрій Гудима та його помічник Юрій Ревера, виконували основну роботу зі збору та опрацювання текстової (Ю. Ревера) та ілюстративної (Ю. Гудима) частин майбутньої енциклопедії. Саме у Музеї історії Львівського університету у перший період роботи над ЕЛУ щопонеділка о 12 годині відбувалися засідання робочої групи зі створення енциклопедії під керівництвом Р. Шуста та В. Качмара. На них обговорювали різноманітні робочі питання: уточнення списку гасел, структури статей, проблеми, які виникали щодо їх написання тощо.

У 2005 р., зважаючи на активізацію робіт з ремонту приміщення Музею історії Львівського університету, редколегію ЕЛУ перемістили до нового приміщення – аудиторії 257 на юридичному факультеті (колишнього приміщення загальної канцелярії університету), яка була найбільш пристосована для роботи колективу ЕЛУ. Так, наявність у цій аудиторії двох кімнат (та підсобного приміщення) дало змогу ефективно проводити власне технічну роботу над виданням та щотижневі засідання робочої групи, на які збиралося до 20–25 осіб.

Згідно наказу ректора від 17 квітня 2002 р., факультети та підрозділи університету мали оперативно підготувати й видати робочі матеріали до ЕЛУ. Наголосимо, що ще 2000 р. (до 60-річчя факультету) довідкове видання енциклопедичного характеру видав історичний факультет⁷ (воно містило вступні нариси про розвиток історичної науки у Львівському університеті, історію кафедр факультету (фактично – історію наукових напрямів) та біографи викладачів від часу його створення до 2000 р.). Ця праця стала своєрідним зразком для підготовки зошитів “Матеріалів до енциклопедії” про інші факультети. Так, у 2003 р. вийшли “Матеріали до енциклопедії” хімічного факультету⁸, 2004 р. – геологічного⁹ та журналістики¹⁰, 2005 р. – біологічного факультету та Ботанічного

⁷ Історичний факультет. Львівський національний університет імені Івана Франка (1940–2000). Ювілейна книга / Упорядники О. Вінниченко і О. Целуйко; відп. за випуск Р. Шуст. Львів, 2000.

⁸ Енциклопедія Львівського університету. Хімічний факультет. Матеріали до енциклопедії / Відп. ред. Євген Гладишевський. Львів, 2003.

⁹ Енциклопедія Львівського університету. Геологічний факультет. Матеріали до енциклопедії / Відп. ред. Петро Білоніжка, Орест Матковський. Львів, 2004.

¹⁰ Енциклопедія Львівського університету. Факультет журналістики. Матеріали до енциклопедії / Відп. ред. Степан Кость. Львів, 2004.

саду¹¹, факультету прикладної математики та інформатики¹², Наукової бібліотеки¹³, 2007 р. – фізичного факультету, факультету електроніки та Астрономічної обсерваторії¹⁴. “Матеріали до енциклопедії” були чудовою основою для звірки списку гасел до ЕЛУ, текстового та ілюстративного матеріалу. Якщо у біографіях працівників цих факультетів та підрозділів, у їхній історії чи історії окремих кафедр відбувалися зміни, відповідальні робили виправлення у своїх примірниках “Матеріалів до енциклопедії”, які технічні працівники ЕЛУ згодом переносили до основного текстового документа енциклопедії. Натомість з тими факультетами, які не опублікували таких зошитів, у процесі підготовки видання часто виникали певні труднощі, пов’язані з несистематичністю подання матеріалу, неузгодженістю системи “текст – ілюстрація” тощо.

Велику роль у процесі створення ЕЛУ відіграв історичний факультет. Так, як уже зазначалося, роботу над проектом координували заступник голови ЕЛУ Р. Шуст та відповідальний секретар енциклопедії В. Качмар. Наголосимо, що В. Качмар, який упродовж 1991–1999 рр. очолював Музей історії Львівського університету, у 1999 р. захистив кандидатську дисертацію з історії університету (тема – “Проблема українського університету у Львові в кінці XIX – на початку XX ст.: суспільно-політичний аспект”), опублікувавши того ж року на її основі монографію “За український університет у Львові. Ідея національної вищої школи у суспільно-політичному житті галицьких українців (кінець XIX – початок XX ст.)”¹⁵. Отже, він був одним з тих учених, які стояли біля витоків такого сучасного напрямку історичних досліджень у Львівському університеті, як історія цього вищого навчального закладу.

Не можна оминати увагою й те, що наукове редагування уже згаданих зошитів “Матеріалів до енциклопедії” здійснював професор кафедри етнології Степан Макарчук, а їхнє комп’ютерне макетування – працівники навчально-методичної лабораторії історичного факультету Майя Яковенко (завідувач) та Ганна Сумик (інженер-програміст).

З огляду на об’єм роботи над ЕЛУ, який щороку збільшувався, до її редколегії скерували низку нових працівників: спершу – секретаря деканату історичного

---

¹¹ Енциклопедія Львівського університету. Біологічний факультет та Ботанічний сад. Матеріали до енциклопедії / Відп. ред. Ірина Білінська, Любов Борсукевич. Львів, 2005.

¹² Енциклопедія Львівського університету. Факультет прикладної математики та інформатики. Матеріали до енциклопедії / Відп. ред. Олександра Гнатишин. Львів, 2005.

¹³ Енциклопедія Львівського університету. Наукова бібліотека Львівського національного університету ім. Івана Франка. Матеріали до енциклопедії / Упорядник Н. Швець. Львів, 2005.

¹⁴ Енциклопедія Львівського університету. Фізичний факультет. Факультет електроніки. Астрономічна обсерваторія. Матеріали до енциклопедії / Відп. ред. Олексій Миколайчук. Львів, 2007.

¹⁵ Качмар В. За український університет у Львові. Ідея національної вищої школи у суспільно-політичному житті галицьких українців (кінець XIX – початок XX ст.) / Володимир Качмар. Львів, 1999.

За редагуванням тексту. Зліва направо: Ірина Пенцак та Ніна Бічуя (2003)

Перегляд макету енциклопедії. Зліва направо: Володимир Качмар, Мар'ян Лозинський, Роман Шуст, Федір Лукавий, Юрій Гудима (2010)

факультету Ірину Пенцак, у 2007–2008 рр. – студентів історичного факультету Юрія Кравчука та Романа Тарнавського (який залишився працювати над ЕЛУ й після закінчення університету та вступу до аспірантури), а 2009 р. – аспірантку Лесю Купин. До їхніх обов'язків входила робота з відповідальними від факультетів та літературним редактором, згодом – внесення редакторських правок в електронний формат ЕЛУ, а також вирішення інших поточних справ, пов'язаних з підготовкою енциклопедії.

Вихід у світ “Енциклопедії Львівського університету” був би неможливим без копіткої роботи й таких представників історичного факультету (працівників та аспірантів), як Микола Мельник, Ярослав Глистюк, Роман Лаврецький, Андрій Боляновський, які допомагали сформувати список гасел ЕЛУ, шукали інформацію в архівах, дописували статті, за які не бралися факультети тощо. Так, наприклад, завдяки співпраці М. Мельника з польським істориком права Адамом Редзіком, останній подав до ЕЛУ 162 статті, присвячені львівським юристам кінця ХІХ – першої половини ХХ ст.

Відзначимо також, що впродовж 2008–2009 рр., з ініціативи Р. Шуста, з більшості молодих викладачів та аспірантів історичного факультету було створено робочі групи, які мали переглянути особові справи працівників Львівського університету в Державному архіві Львівської області та Архіві Львівського національного університету імені Івана Франка, й за потребою дописувати відповідні енциклопедичні статті. Серед осіб, які подали до редколегії найбільшу кількість біограм учених, написаних у результаті цих пошуків, були Юрій Овсінський, Модест Чорний, Руслан Сіромський, Ігор Мрака та Богдан Чума. Стосовно Архіву Львівського університету, то співпраця редколегії ЕЛУ з ним надзвичайно активізувалася саме наприкінці 2008 р., коли посаду його завідувача обійняла випускниця кафедри давньої історії України та архівознавства Ольга Осередчук.

Переломним етапом роботи над “Енциклопедією Львівського університету” можна вважати 2009–2010 рр. (наголосимо, що тоді її редколегію перемістили до однокімнатної аудиторії 250 юридичного факультету): зі старого колективу редколегії (крім відповідальних від факультетів і керівників проекту) залишилися працювати В. Качмар, Ю. Гудима, Р. Тарнавський, Л. Купин; серед її нових працівників була філолог Ірина Кметь; з редколегією ЕЛУ також тісно співпрацювала працівниця Музею історії Львівського університету Ганна Сидор (Завидовська). Та найголовніше, що саме тоді колектив поповнили працівники, які мали відповідати за технічно-видавничий етап роботи над ЕЛУ: Федір Лукавий (макет, художнє оформлення), Ольга Кузьмич (комп'ютерне складання) та Мар'яна Чура (обробка ілюстративного матеріалу). Ф. Лукавий, який, без перебільшення, є одним з найкращих “майстрів книги” в Україні, фактично “оживив” текст енциклопедії, запропонувавши зробити певні цікаві ходи в її оформленні, завдяки чому ЕЛУ суттєво відрізняється від багатьох сучасних

енциклопедичних видань: зберігши класичний академізм текстової частини, вона, певним чином, є новаторською з точки зору художнього оформлення.

Ф. Лукавий розповідає:

Книга – інструмент для передачі думки, інформації. Вихідними позиціями для створення її просторового ансамблю є формат, текстова тканина, наявність ілюстративного матеріалу та його якість. У випадку “Енциклопедії...”, оскільки це видання планувалося не лише як довідкове, але і як ювілейне, виникла думка зробити його якомога яскравішим завдяки кольоровим ілюстраціям (до того ж, матеріал дозволяв це зробити) та цікавим художнім вирішенням. Наприклад, на початку другого тому “Енциклопедії” є колаж з фасадів факультетських корпусів. Оскільки будівлі університету розкидані по всьому місту, виник задум створити колаж, який відображав би “університетський Львів”. Також надзвичайно хотілося показати масштаб головного університетського корпусу на вулиці Університетській, 1 у ландшафті міста: щоб на одній фотографії були цілісна будівля університету, пам’ятник Іванові Франку та парк. Проте, оскільки знайти таку точку, з якої можна було б зробити цю панорамну світліну, виявилось неможливим, довелося виготовити її способом поетапного знімання частин будівлі в екстер’єрі з наступним їх монтуванням у комп’ютерній програмі. Загалом, у конструктивному плані “Енциклопедія...” складається з чорно-білих та кольорових аркушів, т. зв. входу, центральної частини та виходу. Кольоровий вхід книги плавно переходить у вступну статтю. Цікавим ходом, який мав відобразити дух університету впродовж століть, є коротка передмова у титулах чотирма мовами (латиною, німецькою, польською та українською), які у той чи інший період переважали в університеті як мови навчання та викладання. Центральна частина книги ритмічно побудована за принципом “текст + кольорові аркуші до кожної літери”. Вихід книги – також кольоровий – це різноманітні карти, таблиці, схеми.

Насамкінець зазначимо, що такі відповідальні від факультетів, як Я. Притула та І. Білінська, стали провідними спеціалістами з історії відповідно математичної та біологічної й медичної наук у Львівському університеті (цьому сприяло їхнє скрупульозне опрацювання фондів Державного архіву Львівської області та Архіву Львівського університету, періодики та власне праць досліджуваних науковців). Я. Притула, зокрема, на сайті механіко-математичного факультету веде рубрику, присвячену історії математичної науки у навчальному закладі. За словами Р. Тарнавського, який зараз займається дослідженням етнології у Львівському університеті, саме розмови з Я. Притулою та І. Білінською щодо історії університету сприяли його усвідомленню різноманітних нюансів навчально-наукового процесу в університеті впродовж кінця XVIII – першої половини XX ст., які неможливо почерпнути з наявної наукової літератури. Одним з найбільших експертів з історії Львівського університету цього періоду став також історик М. Мельник. Натомість провідним знавцем історії Львівського університету єзуїтського періоду (1661–1773) є директор Наукової бібліотеки Львівського університету, доцент кафедри давньої історії України та архівознавства В. Кметь. Авторству саме вказаних науковців належить

найбільша кількість статей до ЕЛУ: В. Кметю – 505 статей, М. Мельнику – 189, І. Білінській – 178, Я. Притулі – 167.

Поза сумнівом, можна стверджувати, що сподівання, висловлене у вступі до ЕЛУ про те, що ця книга “стане наріжним каменем для розвитку нових усебічних досліджень історії Львівського університету вдячними вихованцями нашої *Almae Matris*”¹⁶, справдилося. Популяризація історії Львівського університету, яку започаткував цей проект, дала поштовх для дослідження історії навчального закладу у багатьох напрямках. Нині на основі цих досліджень захищено низку кандидатських дисертацій, видано десятки наукових та науково-популярних праць. Сподіваємося, що у майбутньому на їхній основі, а також на основі ЕЛУ, з історії Львівського університету буде написано ґрунтовну синтезу монографічного характеру.

Леся КУПИН

---

¹⁶ Encyclopedia. Львівський національний університет імені Івана Франка: в 2 т. Т. I: А–К. С. 9.